

[Arne Melchior]

er for noget, og gjorde opmærksom på, at det forekommer i forskellige sammenhænge i vor sprogbrug. Fru Nathalie Lind nævnte, at i sportens verden tildeler man handicap på den måde, at den svageste får et forspring eller en hjælp af en art, og det gør man naturligtvis, for at der skal blive en kamp om det, for at der skal være fairness i kampen og spænding både for dem, der deltager, og for dem, der kigger på.

I livets forfølgelsesløb er det lidt anderledes. I stedet for, at de med handicap starter lidt foran og altså får en kortere distance at løbe, hvis det er et væddeløb, det drejer sig om, inden målet kan nås, så starter de handicappede, de svageste, bagest i livets forhindringsløb. Det er ikke noget, nogen har ønsket, og det er ikke noget, nogen kan gøre for – i de fleste tilfælde da i hvert fald – men det er givet, at det er nødvendigt, for at der også skal være størst mulig fairness målt med menneskelig alen, at vi gør os umage for i løbets forløb at give ydelser, at give lettelser, at tage hensyn, således at disse svagt startende eller senere sikkert ofte uden egen skyld hindrede personer kan hænge med og føle sig som et led i legen, i sporten, i livet.

Der kan ikke være tvivl om, at alt grundlag for sociallovgivning, og hvad dermed sammenhører, må gå ud på, om jeg må driste mig til at sige at udligne nogle af de uretfærdigheder, som Vorherre, eller hvem det nu måtte være – naturen, omstændighederne – har medført. Der er jo ingen, der tør sige, at vi starter lige i tilværelsen.

Derfor kan jeg kun holde med såvel fru Nathalie Lind som hr. Brixtofte, når de siger, at et ordentligt demokrati selvfølgelig skal måles på, hvordan mindretallene, de svageste, behandles. Det er sagt af flere i dag, og det er vældig elementært, men jeg deltager gerne i at sige det, så ofte jeg kan, rundt omkring, hvor man forsøger at lægge visse grupper af befolkningen for had, og der er jo mange mindretal og mange svage grupper, så vi er helt enige i, at selv om det er elementært, er det berettiget at sige det og ind imellem nødvendigt at gentage det for hinanden.

Jeg vil nok indrømme, at den meget smukke indledning, fru Nathalie Lind gav her, fik et lille aber dæbei, da fru Nathalie Lind som en idé, kaldte hun det ganske vist, sagde, at man kunne tage 4 kr. af to slags ydelser, og efter modellen drejede det sig om dagpenge

til arbejdsløse og efterlønsmetaling, og så vil disse 4 kr. til den gruppe af borgerne kunne kompensere de 55 mill. kr., som det drejede sig om at skaffe. Det undrer mig, at man i denne forbindelse netop vil tage om end uendelig lidt – det er jeg enig i – fra sådanne to grupper. Hvorfor så ikke fordele det på os alle sammen? Eller måske primært fordele det på dem, der har arbejde; dem er der jo flest af, så kunne man måske nøjes med 1,25 kr., eller måske kommer vi ned på et ørebæleb. Kan sådan noget laves, er CD sandelig til tjeneste. Men det skal altså ikke laves samtidig med, at visse partier vil spare det dobbelte og mere end det, der i forvejen skal spares. Men når man endelig kommer med en sådan model, hvor man går så stærkt ind for mindretallene og for de svage, som jeg ved at fru Nathalie Lind bestandig har gjort det i sit virke som folketingsmedlem og som minister og i øvrigt, er det pudsigt, at man i samme tale får øje på to andre svage grupper. Det synes jeg ikke er korrekt.

Flere af forespørgerne har været fornærmede på statsministeren over, at han, som fru Agnete Laustsen sagde, påstod, at man ville give denne debat et odiøst skær; det beskyldte statsministeren altså forespørgerne for. Jeg vil nok sige, at forespørgerne bærer en væsentlig del af skylden for det. Man kan bare tage den sætning, som forespørgslen består i. Der står: »Hvilke initiativer agter regeringen at tage i anledning af FNs internationale handicapår?« Det er ordet »agter«, jeg hæfter mig ved i den sammenhæng. Hvordan kan man i januar-februar måned spørge en regering, hvilke initiativer den agter at tage i et handicapår, hvis eksistens vi har kendt i årevis, som altså allerede er i gang, og hvor der jo er taget i massevis af initiativer? Man kunne have sagt: kan vi få en beretning om, hvad man har gjort, og om der er yderligere, man kan gøre? Men det er en provokerende form at spørge på: hvad agter man at gøre? Det indicerer, at man næsten ingenting har gjort, og det kan ikke være nogen rigtig måde.

Jeg vil også udtrykke min bedrøvelse over de udtrædelser af handicapårets bestyrelser og forskellige komiteer, som de forskellige handicaporganisationer – ikke alle, men langt de fleste – har ment sig foranlediget til at skulle foretage. Al ære og al forståelse og ingen kritik, for mennesker i den situation